

talt om, hvorvidt og i hvor høj Grad Loven af 30. Juni 1922 og det nuværende Lovforslag er Indgreb i Ejendomsretten eller ej. Selvfølgelig er enhver Lov, der ændrer noget ved de bestaaende Forhold med Hensyn til Ejendom, et Indgreb i Ejendomsretten. Det gælder jo i og for sig enhver ny Skattelov; hvis vi om kort Tid faar en Grundskyldlov, er ogsaa det et Indgreb i Ejendomsretten, eller tager vi hele vor Boliglovgivning med Huslejenævn og alt, saa er det alt sammen Indgreb i Ejendomsretten, og det er selvfølgelig dette Lovforslag ogsaa. En anden Sag er det, at det i alt Fald efter min Opfattelse og efter den Opfattelse, som raader indenfor det Parti, jeg er Ordfører for, ikke er noget utilladeligt Indgreb i Ejendomsretten, der her finder Sted, og jeg kan heller ikke forstaa, at man fra nogen Side kan hævde, at det er Tilfældet, naar der næsten uden Protest er sket det ganske analoge i det øvrige Land — ja, uden Protest er maaske for meget sagt, men i alt Fald er det vedtaget af en meget stor Majoritet (*Holger Andersen*: Det er ikke analoge Forhold). Det er det efter min Mening; det er kun Spidsfindigheder, naar man vil tale om en forskellig Ejendomsret paa dette Omraade nede hos os og heroppe. I sin Oprindelse og i alt Fald i Udviklingen indtil et meget sent Tidspunkt har Forholdene været ganske de samme. Om der saa paa Grund af de særlige Forhold, vi har haft, er opstaaet nogen Ændring i de herhenhørende retslige Forhold, er det efter min Mening ganske uvæsentligt. Det er analoge Forhold, og jeg kan kun gentage min anbefaling af, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag.

C. O. Pedersen: Maa jeg til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, der talte om, at Venstre havde to Ordførere i denne Sag, som Indledning bemærke, at jeg ikke har givet noget Indtryk af at være Ordfører for andre end for mig selv, men naar jeg har et Standpunkt at fremføre, som afviger fra det, Ordføreren fremførte, har jeg ment, at Folketingets Talerstol ikke var generalforpagtet af Ordførerne, men jeg forstaaer nok, at man indenfor Socialdemokraterne, hvor det gaar i Takt til Arbejde Liv eller Død, kan have en saadan Opfattelse, at Folketingets Talerstol kun er for Ordførerne. Jeg vender mig derefter til den højtærede Kirkeminister og maa sige, at jeg forstaaer ikke den højtærede Ministers Opfattelse: at Ejendomsforholdet ikke berøres. Der er i et Par korte Bemærkninger, bl. a. af det ærede Medlem Hr. Axel Møller, peget

paa dette Forhold. Efter den Betragtning, som den højtærede Kirkeminister anlagde, kunde man sige til en hvilken som helst Landmand: Nu udstykker vi Gaarden ned til 12 ha, men du beholder naturligvis Ejendomsretten til det hele alligevel. Det er i Virkeligheden en Forklaring, som intet Menneske vil tage for gode Varer. Nej, Ejendomsretten forsvinder med Loven af 1919 bort fra Ejeren, og den forsvinder med Loven af 1922 bort fra Menighedsraadene, i det Øjeblik de har indgaaet Overenskomsten; indtil det Tidspunkt, altsaa saa længe de har i deres Magt at forhindre det, har de Ejendomsretten, men ikke længere. Den højtærede Kirkeminister mente, at de Bemærkninger, jeg havde gjort med Hensyn til Tilfredsheden her i Landet, ikke var ganske paa deres Plads. Den højtærede Minister mente, at Loven havde vakt Tilfredshed, der var maaske nok indenfor Præstestanden nogle Præster, som ikke havde den sociale Forstaaelse, der skulde til for at være tilfreds med Loven af 1919. Nu er det naturligvis godt nok med denne Forstaaelse, men det Andragende, vi har faaet for nogle Dage siden om en ny Præstelønningslov, viser, at Præsterne i Danmark ikke kan leve af det, som Loven af 1919 levner dem, og heller ikke kan leve af den sociale Forstaaelse, som den højtærede Minister siger, de skal have. Den højtærede Minister sagde, at Venstre har stemt for Loven. Ja, Venstre har stemt for Loven af 1919, men Venstre vilde ikke gennemføre Loven i 1922, fordi den ikke kunde overføres paa vore Forhold af den ganske simple Grund, at Ejendomsforholdet i Sønderjylland var et andet end i det øvrige Land, derfor gennemførte Venstre den ikke. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Nis Nissen ikke kunde godkende den Betragtning, at Ejendomsforholdet hos os var et andet. I det Spørgsmaal kan man jo sætte Paastand mod Paastand Aar ud og Aar ind, indtil det Tidspunkt kommer, hvor en juridisk Instans, det vil sige Højesteret, har afsagt sin Kendelse. Det havde været en god Vejledning for det danske Folketing, for den danske Rigsdag, hvis Ministeren havde haft dette Responsum fra det juridiske Fakultet, det havde været en Vejledning, men den højtærede Minister har formodentlig ikke povet at æske dette Responsum.

Der tales stadig om, at det efter Loven af 1922 er paabudt at udstykke af de sønderjydske Præstegaarde. Det er en stor Misforstaaelse; Loven af 1922 giver Menighedsraadene i Sønderjylland en Ret til